

[Aksel Larsen.]

på grundlag af en almindelig samfundsøkonomisk vurdering ikke gør det uforvarsligt at nedsætte overskuddet på statsbudgettet for 1963-64.“

Det er jo en formulering, som muligvis kan fortolkes sådan, at kun hvis de 4 partier er enige om, at man må foretage ændringer, må der foretages ændringer. Men den kan også fortolkes derhen, at der i de 4 partier skal være enighed om en samfundsøkonomisk vurdering, og kun hvis der er det, kan regeringen foreslå ændringer. Dette var venstre og de konservative opmærksomme på — ikke da de aftalte det, men da de dagen efter fik det skriftligt og læste det, og derfor står der noget andet i betænkningen. Der står følgende:

„Der gennemføres en begrænsning“ . . . nej, undskyld, det er ikke det . . . Ja, ja, så har jeg streget det forkerte ind, og da jeg ikke i hast kan finde det, kan jeg jo ikke trække tiden ud ved at lede efter det. Så må jeg henholde mig til, hvad det ærede medlem hr. Per Hækkerup her har læst op.

Det første forbehold, som man tilsyneladende var enig om, kunne forstås sådan, at hvis man ikke var enig i en samfundsøkonomisk vurdering, så kunne det aftalte fraviges. Men den nye formulering går ud på, at kun hvis alle 4 partier og hvert enkelt af disse partier er enige i, at den aftalte statsskatteskala må ændres, må den ændres. Det vil sige, at hvis ét parti nægter at være med til en ændring, må der ikke ske en ændring. De ærede medlemmer på de konservative pladser nikker; de bekræfter, at sådan er det. Godt; det konservative folkeparti har 32 medlemmer her i salen. Hvis 17 af de konservative medlemmer mener, at det ved forliget aftalte ikke må ændres, så er dette det konservative partis mening, og så må det ikke ændres. 17 medlemmer af folketinget kan derfor bestemme, at folketinget til næste år skal vedtage den skatteskala, der er aftalt. Det radikale venstre har 11 medlemmer; 6 er flertallet af 11; hvis 6 radikale medlemmer af folketinget i marts måned næste år siger: vi vil ikke gå med til nogen ændring; selv om alle andre medlemmer af folketinget vil have en ændring, så må det ikke ændres.

Tillad mig at sige: den slags er ikke til-

ladeligt. Det er ikke tilladeligt at slutte sådanne aftaler, men det er heller ikke tilladeligt for folketinget at rette sig efter dem.

Men det er ikke nok med de aftaler, man har truffet om skattelettelser. Man vil også lette landbrugets ejendomsskatter; jeg melder mig på forhånd som meget skeptisk over for denne tanke, og jeg vil i hvert fald ikke være med til at ophæve grundskylden. Grundskylden er samfundets prioritet i Danmarks jord, og jeg er af den mening, at den måske kan tale at være noget højere. Vi skal i hvert fald ikke have den afskaffet.

Man har endvidere i forliget aftalt en yderligere præmiering af opsparing dels for dette, men navnlig for næste skatte- og finansår. Jeg melder mig også som modstander af det. Jeg er af den mening, som jeg har sagt det så tit, at der er for lidt opsparing i dette land. Men hvis man vil have mere privat opsparing, må man sørge for, at pengene beholder deres købekraft; så vil folk også være villige til at spare op. Men hvis folk kan indse, at det lønner sig at købe noget på afdrag i dag — selv om det er dyrere at købe på købekontrakt med afdrag og renter, end det er at købe kontant — fremfor at vente i et eller to år, til de har sparet pengene sammen til at købe kontant, køber de naturligvis på afdrag i dag. Det er ganske rimeligt, at folk ræsonnerer sådan, for de har jo set, hvordan priserne på de fleste forbrugsvarer ustandselig stiger; derfor foretrækker de at forsyne sig, og det giver et yderligere forøget forbrug og mindre opsparing.

Hvis man vil have privat opsparing, skal man gå den vej at sørge for, at kronen holder sin købekraft; så skal der nok blive opsparing. Men man skal ikke gå den vej, som de 4 partier er enige om at gå, nemlig at gøre det system, vi hidtil har haft, endnu værre, idet man ved skattebegunstigelser yderligere præmierer den private opsparing. Hvad er det nemlig man gør? Man præmierer den opsparing, der foretages af dem, som har evnen til at spare op; men præmien skal betales af staten, og staten skaffer sig sine indtægter ved at beskatte alle borgere i landet. Så bliver det altså dem, der ikke har evnen til at spare op, der skal betale præmien til dem, der kan spare op.